

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 69/04-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránaya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti T. Č., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 100/00 na neverejnom zasadnutí 10. júna 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 100/00 **p o r u š i l** základné právo T. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 100/00 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. T. Č. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 35 000 Sk (slovom tridsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania T. Č. v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisíctristoštyridsať slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti T. Č. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 3. marca 2004 č. k. III. ÚS 69/04-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť T. Č., K. (ďalej len „sťažovateľka“), z 18. februára 2004, ktorou prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu - advokáta JUDr. M. M., Advokátska kancelária, B., namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 100/00.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že jej bývalý manžel F. Č. (ďalej len „navrhovateľ“) podal na okresnom súde 13. januára 2000 proti nej ako odporkyni návrh na

začatie konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Návrh odôvodnil tým, že manželstvo účastníkov konania bolo rozsudkom okresného súdu č. k. 23 C 699/96-29 z 27. novembra 1997 právoplatne rozvedené a medzi bývalými manželmi nedošlo k vyporiadaniu BSM dohodou alebo postupom podľa ustanovenia § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Prvé pojednávanie vo veci uskutočnené 29. januára 2001 bolo odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti vo veci konajúcej sudkyne. Okresný súd nedoručil sťažovateľke návrh na začatie konania z 13. januára 2000 v predmetnej veci do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu. Od pojednávania konaného 29. januára 2001 okresný súd podľa sťažovateľky nevykonal v prejednávanej veci žiadny úkon, a teda vo veci nie je dosiaľ právoplatne rozhodnuté. Okresný súd svojím postupom podľa nej spôsobil zbytočné prietahy v konaní, čím porušil jej právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je sťažovateľka toho názoru, že prietahy v súdnom konaní boli spôsobené všeobecným súdom. Vo svojej sťažnosti preto žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky T. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II. v konaní vedenom pod spis. zn. 22 C 100/00, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 100/00 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľke T. Č. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 200.000,- Sk (slovom: Dvesto tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II. je povinný uhradiť sťažovateľke T. Č. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet advokáta JUDr. M. M., B.“

Žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia odôvodnila tým, že: „(...) V uvedenom konaní vznikli zbytočné prietahy vytvárajúce stav právnej neistoty sťažovateľky v oblasti jej majetkových práv, ktoré trvajú zhruba štyri roky a vzhľadom na štádium

konania nie je možné predpokladať skoré meritórne rozhodnutie vo veci samej, ktorým by sa tento stav právnej neistoty odstránil. (...) stav právnej neistoty sa negatívne odráža najmä v oblasti celkových majetkových práv, nakoľko do bezpodielového spoluvlastníctva manželov spadá skoro jej celkový majetok. Sťažovateľka nevie predpokladať výsledok súdneho rozdelenia vo veci samej, a teda aj určenia, ktorá časť z majetku jej v rámci vypořádania pripadne, čo jej zjavne znemožňuje jej ďalšie rozhodovanie v oblasti jej majetkových práv zasahujúcich do osobného života.“

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním z 31. marca 2004 oznámila ústavnému súdu, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci. Právny zástupca zároveň vyčíslil uplatnenú náhradu trov sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom vo výške 9 340 Sk.

Predseda okresného súdu predložil ústavnému súdu spis týkajúci sa posudzovaného konania v prílohe listu sp. zn. Spr. 530/04 z 30. marca 2004, v ktorom po uvedení stručnej chronológie procesných úkonov vykonaných okresným súdom v predmetnej veci konštatoval, že v danom konaní došlo k priet'ahom spôsobeným predovšetkým opakovanou zmenou zákonných sudkýň v súvislosti s nástupom na materskú dovolenku, odchodom do dôchodku atď., čo v spojení s enormnou zaťaženosťou všetkých vo veci konajúcich sudkýň (každý z nich bolo pridelené väčšie množstvo vecí, s ktorými sa mohli len postupne oboznamovať) spôsobilo predĺženie posudzovaného konania.

Okresný súd v uvedenom liste taktiež oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Senát ústavného súdu preto sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov

a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu dotknutého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Návrhom na začatie konania z 12. januára 2000 podaným na okresnom súde 13. januára 2000 sa navrhovateľ domáhal proti sťažovateľke (v konaní pred okresným súdom odporkyni) „vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov“, avšak len vo vzťahu k rodinnému domu nachádzajúcemu sa v K.

Vo veci konajúca sudkyňa uložila 20. januára 2000 súdnej kancelárii vyzvať navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v lehote 15 dní. Navrhovateľ zaplatil súdny poplatok 1. februára 2000. Podaním doručeným okresnému súdu 18. mája 2000 žiadal navrhovateľ „*informáciu o vytýčení termínu*“ a pokračovanie v konaní.

Vo veci konajúca sudkyňa uložila 11. januára 2001 súdnej kancelárii predvolať účastníkov konania na pojednávanie, ktorého termín vytýčila na 29. január 2001.

Dňa 26. januára 2001 bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu navrhovateľa, v ktorom okresnému súdu oznámil, že v uvedený deň (t. j. 26. januára 2001) prevzal právne zastupovanie navrhovateľa v predmetnej veci, a súčasne požiadal o odročenie pojednávania vytýčeného na 29. január 2001 za účelom prípravy na pojednávanie.

Pojednávanie 29. januára 2001 okresný súd po vyvolaní veci odročil. Nedostavil sa naň navrhovateľ ani jeho právny zástupca. Podaním doručeným okresnému súdu 5. marca 2001 doplnil právny zástupca navrhovateľa návrh na začatie konania vrátane zmeny petitu.

Uviedol tiež, že „*pokiaľ ide o hnutelné veci*“, navrhne odporkyni uzavretie dohody o vyporiadaní BSM.

Vo veci konajúca sudkyňa uložila 11. septembra 2001 súdnej kancelárii vyzvať právneho zástupcu navrhovateľa na oznámenie, či medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu dohody „*v zmysle jeho písomného podania zo dňa 5. 3. 2001*“. Právny zástupca navrhovateľa reagoval listom z 12. októbra 2001 doručeným okresnému súdu 15. októbra 2001 oznámiac, že odporkyňa na návrh na uzavretie dohody o vyporiadanie BSM nereagovala.

Podaním doručeným okresnému súdu 14. decembra 2001 sa pokračovania v konaní domáhal navrhovateľ. Dňa 13. novembra 2003 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní odporkyňa.

Uznesením č. k. 22 C 100/2000-21 z 15. decembra 2003 okresný súd vyzval podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) právneho zástupcu navrhovateľa na doplnenie návrhu na začatie konania (ohľadne ďalšieho majetku patriaceho do BSM okrem sporného rodinného domu). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené 15. januára 2004. Právny zástupca navrhovateľa návrh na začatie konania doplnil podaním z 29. januára 2004 doručeným okresnému súdu 30. januára 2004.

Dňa 1. apríla 2004 zaslal okresný súd odporkyni návrh na začatie konania s výzvou, aby sa k nemu vyjadrila v lehote 15 dní.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).“

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...).

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry ústavného súdu, je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho orgánu, pričom k naplneniu tohto práva dochádza v zásade až právoplatným súdnym rozhodnutím. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (III. ÚS 173/03). Ústavný súd pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ a „práva na prejednanie veci v primeranej lehote“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) vyslovil, že v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. I. ÚS 3/02, II. ÚS 813/00, III. ÚS 144/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh na vyporiadanie BSM. Po oboznámení sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 22 C 100/00 akceptoval ústavný súd argumentáciu právneho zástupcu sťažovateľky, že priet'ahy v predmetnom konaní neboli spôsobené právnou ani faktickou zložitou veci. V posudzovanom konaní sa dosiaľ nevyskytla žiadna skutková alebo právna otázka, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako náročnú, pretože všeobecný súd sa v podstate nedostal ani k meritórnemu prejednávaniu veci.

B) Taktiež zo správania sťažovateľky nemožno vyvodit' záver, že svojím konaním spôsobila alebo prispela k vzniku zbytočných priet'ahov v posudzovanom súdnom konaní.

C) Pokiaľ ide o tretie hodnotiace kritérium, uplatnením ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu základného práva účastníka konania na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (t. j. pokiaľ ide o postup samotného súdu konajúceho vo veci), konštatuje ústavný súd existenciu viacerých období nečinnosti, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Ide o obdobie od zaplatenia súdneho poplatku navrhovateľom 1. februára 2000 do nariadenia pojednávania zákonnou sudkyňou 11. januára 2001 (z tohto obdobia treba, aj s prihliadnutím na čas potrebný na štúdium spisu a prípravu pojednávania, za nečinnosť považovať dobu deviatich mesiacov), o obdobie od konania pojednávania v predmetnej veci 29. januára 2001 do nasledujúceho procesného úkonu okresného súdu vo veci (výzvy právneho zástupcovi navrhovateľa) 11. septembra 2001 (viac ako siedmich mesiacov), ako aj o obdobie od doručenia podania právneho zástupcu navrhovateľa okresnému súdu (v reakcii na výzvu z 11. septembra 2001) 15. októbra 2001 do nasledujúceho procesného úkonu okresného súdu vo veci (uznesenia č. k. 22 C 100/00-21, ktorým podľa § 43 ods. 1 OSP vyzval právneho zástupcu navrhovateľa na doplnenie návrhu na začatie konania a odstránenie jeho nedostatkov) 15. decembra 2003 (dvoch rokov a dvoch mesiacov).

Nečinnosť okresného súdu v označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá od jeho začatia (13. januára 2000) viac ako štyri roky a štyri mesiace. Z uvedenej doby podstatnú časť (približne tri a pol roka) tvoria obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným prietahom v konaní v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Aj keď na plynulý postup v konaní môžu mať vplyv aj nedostatky návrhu navrhovateľa na začatie konania, v danom prípade to bola práve procesne neodôvodnená nečinnosť okresného súdu v označených obdobiach, ktorá mala rozhodný vplyv na dosiaľ uplynutú dobu prerokovávania predmetnej veci, o čom svedčí aj fakt, že procesný úkon smerujúci k odstráneniu nedostatkov návrhu (§ 43 OSP)

bol okresným súdom realizovaný až 15. decembra 2003 a sťažovateľke ako odporkyni v konaní bol návrh zaslaný na vyjadrenie (§ 114 OSP) až 1. apríla 2004.

Argumentáciu predsedu okresného súdu týkajúcu sa personálnych a organizačných problémov v súvislosti s namietanými zbytočnými priet'ahmi v posudzovanom konaní ústavný súd neakceptoval ako právne významnú vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania čl. 6 ods. 1 dohovoru nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj problémy so zabezpečením primeraného počtu sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie (napr. II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99, II. ÚS 58/02, III. ÚS 17/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 145/02).

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľka sa prostredníctvom právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom domáhala výroku rozhodnutia, ktorým by ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby „(...) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 100/00 konal bez zbytočných priet'ahov“.

Keďže k porušeniu práv sťažovateľky došlo nečinnosťou okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy spočívajúcej v pretrvávajúcom stave právnej neistoty ohľadne majetku patriaceho do BSM.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nepovažoval ústavný súd za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 35 000 Sk. Táto suma zohľadňuje dĺžku zbytočných prietáhov v konaní (približne tri a pol roka) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľky spočívajúcu v pocitoch právnej neistoty a straty dôvery v efektívne poskytnutie súdnej ochrany v predmetnej veci. Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu na finančné zadosťučinenie nevyhovel (bod 5 výroku nálezu). Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na okolnosti uvedeného prípadu, najmä na dĺžku a charakter zbytočných prietáhov spôsobených okresným súdom, ako aj na závažnosť predmetu konania pre sťažovateľku (aj z hľadiska rozsahu a charakteru majetkových hodnôt, ktoré sú predmetom konania o vyporiadanie BSM).

4. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať proti okresnému súdu náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 9 340 Sk. Právny zástupca sťažovateľky uplatnil trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) za dva úkony právnych služieb vykonané v roku 2004 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom - 17. februára 2004 a písomné podanie vo veci samej - 18. februára 2004).

Ústavný súd pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky č. 163/2002 Z. z.

Predmetom konania pred ústavným súdom o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy je ochrana základných ľudských práv a slobôd. Predmet tohto konania je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'učinením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (III. ÚS 34/03, I. ÚS 129/03).

Ústavný súd dospel k záveru, že uplatnená náhrada trov konania z hľadiska výšky trov právneho zastúpenia neodporuje platným právnym predpisom. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2004 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 4 534 Sk a hodnota režijného paušálu 136 Sk. Ústavný súd preto v súlade s ustanovením § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celej výške uplatnenej právnym zástupcom sťažovateľky (bod 4 výroku tohto nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004